

sei között, ezekből készítettem fordításaimat, mit bennük magam is kevésbé sikerültnek érzek: Szosznora gazdag és játékos nyelvének érzékeltetése.

A verseket Viktor Szosznora ez évben megjelent gyűjteményes kötetéből válogattam (Szttyihotvorényija, Lenizdat, 1977), amely négy előző könyve anyagának legjavát tartalmazza.

(Eddig megjelent Szosznora-fordításaim megtalálhatók az Ifjúsági Magazin 1977. novemberi, és a Kincskereső 75/7., illetve 76/5. számában.)

BAKA ISTVÁN

VIKTOR SZOSZNORA

Zápor zúdul

*Zápor zúdul sehová, sehonnán,
herseg, mint zabáló sáskahad.
Mintha óra tiktakolna rajtam,
esőcsepp kopog — a pillanat,*

*s vernek lankadatlanul a cseppek,
sorsomtól mert így rendeltetett,
talán tölgygé terebélyesednek,
talán általad növekszenek.*

*Erdő reszket átázott ruhában.
Mi voltunk mi, kedves? — verebek.
S nem tudom, e növényi homályban
öltelek-e vagy öleltelek?*

*Feláldoztam otthont és családot.
Cél ha ez — ne érjem el soha!
Mindegy, eb csahol rá, varjú károg,
kinek a vihar az otthona.*

*Zápor zúdul egyre sebesebben,
népek zászlótlán, vezértelen.
Törzsek rohamoznak minden cseppben,
és szóródnak széjjel jeltelen.*

*Hol vagyok? Ki vagyok én? Hová tart
utam, célja — fény vagy éjszaka?
Esőcseppek kavargó hadában
rám talál-sz-e, kedves, valaha?*

*Kardom tiszta. Ezrekkel a horda
támadhat rám — nem tántorodok.
Magam vagyok. Kardlapként suhogva
zápor ver, eső zuhog, zuhog.*

Téli út

*Téli rege!
Jégcsapfiolák,
békaporontyok tejesüvegben.*

*Milyen idő!
Fák — palavesszők — feketén merednek.
A szélben szomorú bokrok eveznek.*

*Az út felett — peneg a nap,
zengenek a*

gitárhúr-sugarak.

*S e sok szépségtől részegülten
egy aszkéta-madár,*

*egy nyápic varjú a
havat csipegeti, fészkébe hordja
a tél fehérben tündöklő fagyát.*

Hét napja úszott már hajónk,
hét napja úsztunk.
S nem volt se sziluett, se szó
a sűrű ködben,
s nem volt se menny, se nyugtalanság,
se „isten hozott”, se „isten veled”
se múltunkban, se holnapunkban.

Ússzál, hajónk, csak ússzál,
s mi is veled,
e köd — micsoda moccsatlan
sóvárgás, csend-birodalom.
Sorsunk is — sűrű ködben,
fehér, akár a márvány,
amiben nem történhet semmi sem,
csak ami megtörténhetik.

Levél

Kertedben emlékezzél majd reám,
hol a hangyák rőt pajzsot hordanak,
s a verebek úgy tárják szárnyukat,
mintha lilium nyitná szirmait.

Hazádban emlékezzél majd reám,
honnán melegebb tájra szálltak a
madarak, s a torony csücskéről az
aranyozott angyal is délre vágycik.

Kertedben emlékezzél majd reám,
ahol gyümölcs-harangok konganak,
lélekharangok,
és hálóikat
délkörökből szövögetik a pókok.

Könnyeidben emlékezzél reám,
ahol bilincs-fehér az éjszaka,
s esténként kék mundérba öltözött
paloták őrzik a lépteidet.

Alkonyat

M. Jevszejevnek

Lángolt, azazhogy pírban égett
az est a Ladoga felett.
Újabb pimaszsága a télnek:
cirkusznak nézi az eget.

Faházakat locsol a dér.
(Bizattak zordon kankutyákra.)
S egy holló,
bajnok-szaracén
járkál a réten sántikálva.

De nem jön varjú bajvívásra.
Magában tépázza a szél.

Szobámban érleli a lámpa
citromát.
Még zöldes-fehér.

S eltűnt a holló...
Parókában
az éj sábeszre lépkedett.

És közben csak a ceruzámnak
hegye görbült meg
némileg.

Első ima Magdolnához

Szeptemberi leveleken
a harmat tejfehér.
Az ágakon ezüstösen
fénylik-ragyog a dér.

Emlékezz rám, Magdolna, ám
ne hidd, hogy van remény.
Bort látok viskód asztalán.
Nem támadtam fel én.

Csak árny vagyok. Ne jöjjenek
rajongó némberek.
Te se emelj rám serleget.
Ne örvendezzenek.

Árny vagyok én. Az istenarc
silány visszfénye csak.
Ajánljad hát fel sorsodat
a föld ifjainak.

A vigaszt szívükben leled.
Nem kell. Ne mondj imát.
Te az én kétségeimet
minek is osztanád.

Mért rettegted bíraimat?
Bennük volt félelem.
S érettem ne gyötörd magad,
nővérem, kedvesem.

Életük — korbács és robot,
s szűken mért élvezet.
Nem én — sunyi alázatuk,
mi megfeszítettet.

Nővérem! Ne zokogj, ne csüggy
fájó emlékeimen.
Gúnyolnak — ne törődj velük,
imádkozz csöndesen.

De kínzó kétségeimet
ne gondold át soha.
Mesét, mesét kell költened
énrólam, Mária.

BAKA ISTVÁN FORDÍTÁSAI